

РЕШЕНИЕ

№ 3743

гр. София, 03.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16
състав**, в публично заседание на 17.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **1244** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. В. К., чрез упълномощения адвокат С. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.4, офис 2 и 3, срещу решение № РО - 31/18.01.2013г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” /С./ при Националния осигурителен институт, с което са потвърдени разпореждания № 0-21-999-11-00227972, 0-21-999-11-00227974 и 0-21-999-11-00227978 от 20.09.2012г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които са постановени откази за изплащане на парични обезщетения по представени в С. три броя болнични листове с № 1137123, серия А-2012; № 1658161, серия А-2012 и № 0284186, серия Б-2011 за временна неработоспособност поради бременност и раждане за периода от 30.07.2009г. до 12.12.2009г.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон. В съдебното производство жалбоподателката се представлява от адвокат С., който излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт в съдебно заседание. Релевира довод за наличие на осигуряване по реда на чл. 4, ал.1, т. 7 от КСО, като твърди, че неправилно е прието, че Д. К. е подлежала на осигуряване като самоосигуряващо се лице. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение и потвърдените с него разпореждания.

Ответната страна – директорът на Столично управление „Социално осигуряване”,

чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно подадено в С. на 08.06.2004г. заявление за вида на осигуряването на самоосигуряващо се лице и предвид възможността, предоставена с чл.4, ал.4 от КСО, от Д. К. е заявено, че ще се осигурява за всички осигурени социални рискове без трудова злополука и професионална болест, считано от 01.06.2004г. От жалбоподателката в НОИ са подадени декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице и формуляр за регистрация от 18.05.2004г. От страна на Д. В. К., за изплащане на парично обезщетение по реда на Наредбата за изчисляване и изплащане на парични обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НИИПОПДОО/ на 28.08.2012г. и на 29.08.2012г. в С. са били представени общо три броя болнични листове за временна неработоспособност поради бременност и раждане, както следва: № 1137123, серия А-2012 за времето от 30.07.2009г. до 13.09.2009г., № 1658161, серия А-2012 за времето от 04.09.2009г. до 16.10.2009г. и № 0284186, серия Б-2011 за времето от 30.07.2009г. до 12.12.2009г.

В срока за извършване на преценка и изплащане на обезщетенията по чл.23 от НИИПОПДОО в С. е постъпила молба с вх.№ 67-3428-1 от 12.09.2012г., подадена от Комфорт Х. Е. с Булстат[ЕИК], подписана от Д. К., с която е поискано разрешение за коригиране на декларации обр. №1 за периода от юли 2009г. до юли 2011г. поради допуснати технически грешки от лекуващите лекари при издаване на болничните листове.

По повод молбата, със заповед № П-3350/17.09.2012г. на директора на дирекция „К.“, на основание чл.107 от КСО е разпоредена проверка по разходите на ДОО в Комфорт хаус Е.. Съставен е констативен протокол вх.№5007/18.09.2012г. Установено е, че за периода от 01.01.2008г. до 31.07.2012г. Д. К. не е внасяла осигурителни вноски за заявените от нея осигурителни рискове. Посочено е, че съгласно разпоредбата на чл.10 от КСО Д. К. е извън кръга на осигурените лица, поради което не могат да бъдат издадени исканите задължителни предписания за корекция на данните, подадени с декларация обр.№1. В констативния протокол е посочено, че по представените на 28 и 29.08.2012г. три броя болнични листове не следва да бъдат изплащани парични обезщетения, тъй като лицето не е осигурено за риска общо заболяване и майчинство.

Въз основа на резултатите от извършената проверка на Комфорт хаус Е., отразени в констативния протокол, с разпореждания № 0-21-999-11-00227972, 0-21-999-11-00227974 и 0-21-999-И-00227978 от 20.09.2012г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, на Д. В. К. е отказано изплащане на парични обезщетения по болнични листове с №1137123, № 1658161и № 0284186 за времето от 30.07.2009г. до 11.12.2009г.

С оспореното в настоящото производство решение № РО - 31/18.01.2013г. директорът на С. е потвърдил разпореждания № 0-21-999-11-00227972, 0-21-999-11-00227974 и 0-21-999-И-00227978 от 20.09.2012г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите. Решаващият орган е приел, че правилно и законосъобразно длъжностното лице по чл.40, ал.3 от КСО е постановило откази за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане

по представените болнични листове, тъй като не са внесени дължимите осигурителни вноски и съответно жалбоподателката няма право на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане на основание чл. 48а от КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-31/18.01.2013г., което е издадено от компетентен орган – директорът на С. - чл. 117, ал. 1 КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Между страните по делото не се спори, че от страна на Д. В. К. не са внесени осигурителни вноски за риска общо заболяване и майчинство за 12 месечния период преди настъпване на осигурителния риск бременност и раждане на 30.07.2009г. Същото е изрично заявено и в становището на процесуалния представител на жалбоподателката в хода на устните състезания. От Д. К. се релевира довод, че не е подлежала на осигуряване като самоосигуряващо се лице, а по реда на чл. 4, ал.1, т.7 от КСО. В съдебно заседание е представен договор за управление на Комфорт Х. О. от 14.05.2004г., съгласно който дружеството възлага на Д. В. К., в качеството ѝ на управител да управлява и представлява търговското дружество. Твърди се, че отговорността за заплащане на осигурителните вноски е на дружеството, в качеството на осигурител, а не на Д. К. като самоосигуряващо се лице.

Настоящата инстанция намира тези аргументи за неоснователни. Представеният договор за управление на Комфорт Х. О. няма достоверна дата. Същият не е представен в хода административното производство, както и при извършената проверка. Данни за подобен договор не се съдържат в констативен протокол вх.№5007/18.09.2012г., съставен за резултатите от проверката, възложена със заповед № П-3350/17.09.2012г. на директора на Дирекция „К.". Поради изложеното, съдът приема, че този договор е създаден за целите на защитната теза на жалбоподателката. От друга страна, както в административното производство, така и по делото не са представени данни за наличие на подавана от страна на осигурителя Комфорт Х. О. информация по реда на чл. 5, ал.4, т. 1 и 2 от КСО относно осигурено лице Д. В. К..

От страна на жалбоподателката са подадени декларация и заявление, съгласно изискванията на чл. 1, ал.2 и 3 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица (НООСЛБГРЧМЛ). Следователно Д. К. подлежи на осигуряване по чл.4, ал.3, т.2 от КСО в качеството си на собственик и съдружник в Комфорт Х. О. като самоосигуряващо се лице и като такова съгласно чл. 4, ал. 4 от КСО по свой избор може да се осигурява и за общо заболяване и майчинство върху избран осигурителен доход, както е заявено през 2004г. при регистрацията в НОИ и подаването на декларация и заявление.

Съгласно разпоредбата на § 1, т.3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО „осигурено лице” е това физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4а, ал. 1 се смятат за осигурени лица за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски. Съгласно чл.2, ал.2 от НООСЛБГРЧМЛ физическите лица - съдружници в търговски дружества или собственици на Е., и физическите лица -членове на неперсонифицирани дружества, внасят осигурителните вноски по сметката на компетентната териториална дирекция на НАП на самоосигуряващото се лице поотделно за всеки месец.

Съгласно констативен протокол вх. № 5007/18.09.2012г. за извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване на Комфорт Х. О. е установено, че за периода от 01.01.2008г. до 31.07.2012г. за Д. В. К. са подавани данни за осигуряване с код 12 – „самоосигуряващо се лице”, но не са били внесени осигурителни вноски за ДОО в т.ч. и за фонд „Общо заболяване и майчинство”.

Съгласно чл.48а от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

В случая, предвид разпоредбата на §1, т.3, изр.3 от ДР на КСО и липсата на доказателства за платени осигурителни вноски, съдът приема за установено, че за 12 месечния период преди настъпване на осигурителния риск бременност и раждане на 30.07.2009г. Д. К. е извън кръга на осигурените лица, тъй като не са внесени осигурителни вноски за риска общо заболяване и майчинство.

Следователно, правилен се явява изводът на директора на С. за законосъобразност на постановените откази за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане по представените от Д. К. болнични листове, тъй като не са внесени дължимите осигурителни вноски и съответно жалбоподателката няма право на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане на основание чл. 48а от КСО.

При този изход на спора и предвид направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника, на последния следва да се присъдят разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 16-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. К. срещу решение № РО - 31/18.01.2013г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” при Националния осигурителен институт.

ОСЪЖДА Д. В. К., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 150/сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия: